

С Л А В Я Н С К И М Я З Ъ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Излиза три пъти въ седмицата
всѣки:
Вторникъ, Четвъртъкъ и Събота.

ЦѢНА:
За година 20 лева сребърни
„ шест месеци 12 лева ср.
„ три „ 7 „ „
Единъ брой 20 стотинки.

Сичко което се отнася до вѣстника
подписва са направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ

Неплатени писма не се приематъ
Ръкописи назадъ се неврацатъ

За обявления се заплаща:
За всѣки рѣдъ при пръвѣтъ пѣтъ 20 ст.
За „ „ „ вторий „ 10 ст.

ГЛАСЪ ИЗЪ НАРОДА.

(Продължение отъ брой 36).

Когато нашата нѣколко непримирими противници на нашия основенъ законъ са искали да оправдаятъ своето мѣние и убѣждение, че той всъпнатина не е цѣлесобразенъ съ живота на народа ни, и като такъви, той непремѣнно трѣбва да се преглѣда и да се поправи спорѣдъ тѣхния каджѣ, тѣ никакъ не трѣбваша да взематъ произволни и самовластни мѣрки, как о на правиха на 5 й Декември 1883, а напротивъ трѣбваша да постѣпятъ по законния пѣтъ, като предварително изпълниха всѣкиятъ законни формалности, всѣкиятъ законни условия, предвидени отъ тоя законъ. И ако ний за минута предложимъ, че тоя основенъ законъ всъпнатина не е билъ цѣлесобразенъ съ живота на народа ни и той се нуждаелъ отъ преглѣждане, поправлене или въобще отъ измѣнение, за да стане той по ползевенъ и по цѣлесобразенъ съ живота на народа ни, то тогава защо тогавашнитъ министри и пълномощенски и неконституционни представители на камарата, измѣниха отъ него само ония най есенциални, най сжшественни части, които гарантираха на народа ни неговата истинска независимост, неговата лична свобода и неприкосновенност, и намѣсто тия негови високи права, тѣ му наложиха робска зависимост отъ всѣки производелъ, робско покорство и произволна чорбаджийска законодателна власт? Зщо, питаме ний, тия наши държавни мъже, които като такива, трѣбваша да се водатъ отъ по-високо държавно безпристрастие къмъ народа си, не измѣниха тия части отъ основния ни законъ за въ по-голяма полза, като тѣ сж имали предвид неговото преглѣждане и неговото поправлене, а ги измѣниха само за въ по-голяма вредъ на неговитъ права? Въ това ли състояло тѣхното високомѣрно преглѣждане и поправлене на Търновската Конституция преглѣждане и поправлене на Търновската Конституция за да ѝ приурчатъ още една съвѣтъмъ глупава и вѣрдителна втора или горня камара на лордовскитъ ни недодѣлани чорбаджии, безъ да си помислятъ, че просвѣтителъ и напреднали народи, които сж имали злочестие да иматъ подобни втори или горни камари, се стараятъ по всѣки начинъ да унищожатъ тия тѣхни излишни, вѣрдителни и назадничеви втори или горни камари, които не имъ привнасятъ никаква реална полза. Въ това ли състояло тѣхното високомѣрно преглѣждане и поправлене на Търновската Конституция за да измѣнрватъ високата си догма, че ужъ за да трѣнчатъ напредъ нашитъ държавни работи, се изисквало да се представи у държавата ни и втора или горна камара, представлявана отъ българскитъ ни лордове, отъ недодѣлани чорбаджии? И съ тѣзи втора или горня камара, представлявана отъ реченитъ ни чорбаджии, се надѣватъ нашитъ непримирими противници на Търновската конституция да поправятъ държавнитъ ни работи и да ги вварятъ въ правия пѣтъ. Но кой отъ насъ Българитъ, непознава низката цивилизация на нашитъ чорбаджии? Кой непознава тѣхното отвратително поведение предъ турцитъ и турското правителство спрямо своитъ съграждани българи, тѣхнитъ немилостиви угнетения спрямо своитъ сънародници българи, тѣхнитъ бжбожни лихви, които тѣ сж извази отъ сънародничитъ си българи, тѣхнитъ шлюнства и предательства на турцитъ, тѣхнитъ отвратителни ласкателства предъ турцитъ, чрѣзъ които тѣ добиваха благоволеня на турцитъ, угнетявахъ съгражданиитъ си българи? Не бѣха ли тия наши чорбаджии главнитъ виновници по турското вѣрме, дѣто нашитъ интеллигентни братия да се преслѣдватъ и да се осжждатъ отъ турцитъ, щото едни отъ тѣхъ да се проваждатъ на заточение по азиатскитъ тъмници, други да се покачатъ на бѣвелкитъ, а трети да се подлагатъ подъ всякакви безчовѣчни мъки? Не бѣха ли тия наши чорбаджии отъ освобождението ни насамъ, главнитъ причинители и виновници на отвратителния ни превратъ и другитъ перипетии у държавицата ни, въ които още и до днесъ не преставатъ да дѣйствуватъ, щото нашата конституция да се унищожитъ и нашето държавно управ-

ление да се води спорѣдъ тѣхния произволни и самовластни каджѣ? Ний всъпнатина виждаме у просвѣтителитъ и образовани народи подобни втори или горни камари, които, обаче, се представяватъ не отъ хора като нашитъ недодѣлани и злобни чорбаджии, а отъ образована, просвѣтителна и богата аристокрация, които въ слѣдствие на разни нѣлни геройски дѣла и други благодеяния къмъ отечеството си, е придобила още отъ феодалнитъ и срднѣвѣковни вѣрмена разни привилегии или изключителни и преимущественни права; но при сичко това и на тия втори или горни камари на привилегированата аристокрация днитъ отъ денъ на денъ се сжжсвятъ; защото тая привилегирована аристокрация, обягана на своитъ привилегии, не желае да се съобразява съ вѣрмената и тѣхнитъ нужди, нито пѣкъ да съдѣйствува за постижението на истинското развитие на народа си, а напротивъ тѣ се стрѣма всѣкоги да ѣпази своитъ назадничева права. Слѣдователно, когато отъ онитъ е доказано, че отъ вторитъ или горни камари не може да се произведе нищо добро за тия народи, които вслѣдствие на това тѣ се принуждаватъ да ги унищожаватъ, какъ тогава нашата втора или горня камара, представлявана отъ нашитъ недодѣлани и злобни чорбаджии, ще може да се произведе вѣщо добро и полезно за народа ни? Тѣзи втора камара на нашитъ чорбаджии, не само че нѣма да произведе нищо добро и полезно за народа ни, но още тѣ всякоги ще се старае да му прѣчи въ всичко, тѣи щото, ако първата или долната камара направи вѣщо за въ полза на народа ни, то горнята камара непремѣнно ще се старае да ѝ прѣчи въ всичко.

У насъ, слѣдователно, трѣбва да изчезне всѣка мисль за втора или горня камара, за Сенатъ, за Държавенъ Съвѣтъ, за кодификационна коммисия, за постоелтъ комитетъ и други подобни излишни учреждения, които препорѣчва вѣстникъ „Отечество“, и които всички неможатъ да докаратъ никаква реална полза за държавата ни и за народа ни, освѣтъ да ги обременяватъ съ излишни расходи! И за доказателство на нашитъ думи, че тия учреждения недокарватъ никакво добро за държавата ни и за народа ни, имаме достаточенъ примѣръ бившия ни Държавенъ Съвѣтъ, който толкова нежно се е грижилъ не да въздигне, а да унижи достолѣието и правата на народа ни, отъ когото той е правилъ частъ и отъ когото той се е плашалъ толкова багато! Нашата държавица нѣма потреба отъ подобни излишни и обременителни учреждения и тѣ да си оставе, да се управлява съ едната си камара спорѣдъ основния си законъ; а за да се въведатъ въ нея по скоро нуждитъ закони и тия закони да станатъ спорѣдъ духа на тоя нашъ основенъ законъ, то ще бжде добръ, да се състави една коммисия изъ средата на представителитъ на самата камара, които да изработи нуждитъ закони за държавата ни, нѣ да се има предъ видъ, че тая коммисия, съставена отъ 10 — 12 души изъ народнитъ представители на Камарата ни, ще може за една година да приготви досга закони; а тия изработени закони идущата година да се полжатъ на общото разискване въ камарата, като тѣ предварително са публикуватъ и у вѣстничитъ ни, чрезъ които да може да се освѣтли и мислящата ни публика, която и тѣ отъ свол страна да си даде мнѣнието по това общо дѣло чрезъ сжщитъ вѣстници; и тѣи по тозъ начинъ, законитъ ни ще могатъ за кратко вѣрме и съ незначителни разноски да се усвѣршатъ и да се постигне желаемата ни цѣль! Заплата на тая представителна коммисия за изработването на нуждитъ ни закони, непремѣнно ще бжде много незначителна, сравнително съ нейната кратковременностъ и съ нейната значителна полза за държавата ни и за народа ни!

Когато спорѣдъ духа на нашата Конституция се изработятъ и се уредятъ и нашитъ държавни закони, които да ръководитъ народа ни къмъ истинското му благоденствие, то тогава и народа ни ще може съ пълно право и съ гордостъ да казва: азъ съмъ гражданинъ на едно благополучно отечество, което заслужа всѣка жертва.

Вѣстникъ „Отечество“ отъ 30 Юлий т. г. казваше, че ако си позволи новото министерство да унищожитъ закона отъ 5 Декември 1883 г. за бждѣщето измѣнение на Конституцията ни, то тогава ще се възбуди въ държавата ни династически въпросъ! Но ний на това отговаряме, че династически въпросъ у насъ

ще се възбуди само тогава, когато неприятелитъ на нашата народна святиня би постоянствувале да се приемне окончателно измѣнението на Конституцията ни! Династически въпроси се раждатъ само тамъ, кждѣто не царува гармония или съгласие и любовъ помежду Владѣтеля и народа, кждѣто не се почитатъ правата на народа, кждѣто Владѣтеля не уважава святостта на своята тържественна кѣтва надъ основния законъ на държавата си; нѣ кждѣто царува съгласие и любовъ помежду Владѣтеля и народа, кждѣто се почитатъ правата и достолѣието на народа, тамъ по никакъвъ начинъ не може да се раждатъ династически въпроси! Ний сме на мѣние, че колкото по-високо стои единъ народъ, толкова по-високо стои и неговия Владѣтель. Слѣдователно, ний сме на пълно убѣдени, че нашия любимъ Князь е въдушвенъ отъ високи и благородни чувства къмъ народа ни, на когото Той желае отъ всѣ сърдце да му се опазятъ непожнати неговитъ свещени права, гарантирани отъ Търновската Конституция.

А. И.

Писма до единъ приятель II. ДОБРЫЙ ДРУЖЕ!

Въ мнѣлото си писмо, азъ ти се общахъ да продължа разказа си за отъ неотколѣшното наше „миланго“, да прослѣдѣ съ тебѣ наедно всичко, което се извърши въ послѣднѣо вѣрме на политическата наша сцена, но не можахъ да изпълня това на скоро; причинитъ са уважителни и азъ мисля че безъ да ти ги казвамъ ти ще ма повѣрвашъ и ще простишь мълчанието ми. Съ настоящето си писмо азъ изпълнявамъ това си обѣщание като ти се общавамъ, до колкото е възможно, да не са увличамъ ни най малко отъ личността. И тѣи продължавамъ! Ние бѣхми поразени отъ постѣпката на Цанкова (помирението му съ консерваторитъ) но чакахми да видимъ, да разберемъ. Може ли, мисляхми си ние, водача ни да върши вѣщо въ вредъ на насъ неговитъ привѣрженици и послѣдователи? Какъ е възможно това? Безъ цѣль не е извършено то? И питаме да ни се каже причината, която е накарала „блго-власия сторецъ“ да постѣпти тѣи. Каза ни се, че тука има „тайни“, че обстоятелствата тѣи изисквали и проч. И ние склонихми глава предъ тѣзи „тайни“ до „пори до времени“ и чакахме. . . . Обстоятелствата се усложняваха. . . . Нашата партия бѣше на шрекъ. Вѣстничитъ двусмислено се отзовавахъ за този „компромисъ“, като не можахъ да си негъкуватъ причината на неговото появяние на сцната. . . . Ние се вълнувахме, безпокоихме се. Край ни се виждаше че не ще бжде отъ добритъ, но се още се съмнявахми: ние иммахме още вѣра въ водача си.

Работитъ отъ денъ на денъ взимаха по други оборотъ. Неизвѣстното ни положение, не твърдото състояние на партията, ни обезпокояваха не малко. Ние питахми, стараяхми са да угадимъ въ какво се заключаватъ тѣзи „тайни“ но водача ни казваше да почакаме: всичко ще научимъ отъ сѣтничитъ, че скоро тѣи не се оправягъ забъркани работи и др. такъизи.

И ние, горкитъ, чакахми волею и неволею! Минуваха са денетъ, а „тайнитъ“ се неразрешаваха. Съмнѣнието достигна голѣми размѣри, но надѣждитъ не ни оставяха още.

Събрания станаха въ Руссе и София, разискваха, говориха на дългои широко. Депутатитъ отъ провинциалнитъ бюра ходиха въ дома на Цанкова съ дѣда Славейкова на чело и го моляха да имъ разясни работата. Цанковъ глѣдаше да се минуватъ само дни и заглаваше всякакъ депутатитъ. На ли сте ма избрали за водачъ, предоставете на меня всичко, каква смѣтка искате отъ меня? Казваше той.

Рѣши са да са почака още. . . .

Но дойде денъ, който дълбоко са запечата въ сжрдцето на либералната партия. Този злополученъ денъ бѣше 5 й Декември 1883 год. Въ сжщия този денъ г. Д. Цанковъ заби острого на ножа си въ самото сжрдце на по голѣмата частъ отъ народа. Той не одѣржа обѣщанието, което бѣше далъ на последователитъ си въ София, и въ едно хайдушко заседане народното чорбаджийско собрание разиска и прие „Закона за измѣнението на Търн. конституция“. Цанковъ бѣше

виновника на това приемане на „закона“, той се прие съ неговото съгласие и помощ. Измѣна, подла измѣна! са зъчу отъ всѣкъждѣ. Това бѣше гласа на „Обидениѣ“, „смаяниѣ“, „излганитѣ“. И тѣй девѣтъ 5 й Декември 1883 год. са зачисли въ числото на позорнитѣ дѣне за България; 27 Априла и 1 Юлий. Мската падна вече отъ лицето на г. Цанкова. На 5 й Декември 1883 год. стана ясно като дѣнь, какви са „тайнитѣ“ и намѣренитѣ на водача ни. 5 й Декември разсѣя сѣмѣнията и ние оставахме смаяни. Малко; ние бѣхми дълбоко обидени отъ човѣка, комуто бѣхми довърлили всичко. Този дѣнь ни хвърли въ едно твърдѣ незавидно положение и ние са заклѣхми да отгостимъ на оновова, който излѣга цѣла една партия, който са подыгра съ нейнитѣ *начала*. Грозотата на този дѣнь бѣше толкова безобразна, щото не ни са мекше да повѣрваме измамата, макаръ да не оставаше вече никакво съмнѣние за нея. Шадѣждата ни, предаността ни къмъ този човѣкъ е била толкова силна, щото при всичката очевидност на позора, ние се още се патахми: какво стана? За какво се борихме толкова време? Не сѣнуваме ли ние? Нѣкаква си нетърпима мѣка слова душитѣ на всицига ни и ние са рѣшихми да продължимъ борбата сами.

И тѣй факта, грозната измама стана, извърши се! Цанковъ съ една шепа хора, който гоняха свои лични цѣли се оттегли, захвърли знамето на либералната партия, ритна всичко и каза: „долу вече страданията: азъ искамъ да живея като хората“.

Оцѣни съ него наедно една твърдѣ малка частъ отъ либералната партия и си избра други пѣтъ.

Не можемъ да не признаемъ, че мѣжду „отцѣпницитѣ“ фигуриратъ дѣятелни хора, който и въ турско време сж били преслѣдвани като „кмити“ и по времето на пълномощията показвахъ прихвържеността си къмъ Търновската Конституция. Кой знае по какви причини стана това? Липитѣ язици говориха, че причвата на това тѣхно променение е носила твърдѣ непотителенъ отпечатѣкъ, но менъ това никакъ не ми се вѣрва. Вѣроятно, тѣ сж заблудени въ „святеца“ или просто по наприци, рѣшаха да го не оставягъ и зъ въ бѣдѣше. Но много се лѣжятъ тѣ този пѣтъ: тѣхната помощ едва ли ще принесе нѣкоя полза. Шѣтъпа критическо положение за партията. Ние бѣхми тѣй дълбоко поражени, щото не знаехми какъ да си обяснимъ случившето са.

Безъ водачъ, излганя, дълбоко обидени, ние продължихме борбата, но горко на тогози, който не е зналъ какъ за ча *народно честолюбие народна сила*.

Г. г. Славейковъ и Каравелова отсѣгъвахуа отъ столицата по него време и нуждата отъ тѣхчото при сѣтствие се осѣти твърдѣ много. Поканени отъ по-виднитѣ наши дѣятелѣ, тѣ дойдоха въ Сѣфия изъ Пловдивъ и заеха мѣстото на водители на народната либер. партия, като дадоха обѣщание да не испускатъ священното знаме до гдѣто не побѣдятъ. И тѣ отдрѣжаха думата си! Залови се нова борба, сега вече не мѣжду консерватори и либерали, а мѣжду два лагера до тогава едно и сѣщо тѣло, преслѣдало една цѣль, тѣрило едни и сѣщи гонения и умрази. Но любовта, дълга къмъ народа и правдата му ни валагахъ тѣзи необходима борба: ти бѣше тѣжка, но необходима.

Здравсмислицата, безинтересната частъ отъ народната либерална партия, неуловно слѣдваше да служи, да се подвизава подъ свѣщното си знаме съ пълна увѣреностъ, че правдата е на сграната и Г. Д. Цанковъ се оттегли и се установи въ позицията си. Той бѣше силень: бѣше минаегъръ. Въ тѣнциѣтѣ: „Търновска Конституция“ „Свобода“ „Славянинъ“, а най вече „Свирка“ не го щадяха вече и имаха пълно право, като го на ричаха: *изменишъ, безчестенъ* и т. н. Той се намѣри въ едно положение траго-комическо. Колко бѣше жалѣкъ той сега? Поиска да играе роль, кѣ-го бѣше свърхъ силитѣ му и се спуствна толкова ниско!

Вѣстницитѣ продължаваха да го бомбардирагъ отъ всички страни.

Д. Цанковъ се осѣти, че почвата подъ нозѣтѣ му е слаба; видѣ че не ще бѣде задълго, въ честолюбиего му не го оставише да се върне назадъ. Крачката бѣше направена, трѣбваше да се върви напредъ. Грѣшката слѣдъ грѣшката праваше: той; отклонението отъ кривина пѣтъ бѣше значително. „Доблестния старецъ“, „великия патриотъ“, се залови да преслѣдва тѣзи, който се отказваха да го послѣдватъ и начена да оскърбява даже нѣкогашнитѣ си другари. Тѣй напр за дѣда Славейкова бѣше казалъ: „храни куле да та лзе“.

Но подобно поведение не води къмъ добро. Всичкитѣ нарушения на святината ни, всячкого самоуправство, гоненията върху Г. г. Славейкова и Каравелова имаха печални сѣтнини за него и слѣциѣтѣ му привѣрженитѣ. Народъ почна да не обича нѣкогашния си водителъ и не приставаше при всѣки удобень случай, да искаже ненавистта и презрѣнието си къмъ него; имего му което прѣди малко бѣше обаятелно, съ което се гордѣхми всицига, сега захвана да се произнася твърдѣ неуважително отъ мвозина; хулитѣ, псувнитѣ, мърненията противъ него се сипаха твърдѣ немилосливо. Какво чудно

промѣнение! Такава е участьта на „измѣнитѣ“! Д. Цанковъ съ своето си поведение стгаваше отъ дѣнь на дѣнь нетърпимъ и трѣбваше да падне ведѣжъ и всѣкого. Това той добрѣ знаеше. „Когато ме свалятъ отъ министертвото, азъ ще дойда да стана даскалъ въ вашето село“, казваше той на единъ селянинъ отъ Раховско. И той падна и падна твърдѣ позорно. Въ Велико Търново бѣше испѣта погребалната пѣсенъ на министертвото му, той си прие наградата, но още не напълно... За сега пращай мой драгий приятелю приеми моитѣ поздравления. На скоро ще ти пише пакъ.

Русе 5 Септември 1884 год.

Твой: Л. Ю.

По отговорѣтъ на Г. Ст. Заимова на отвореното писмо къмъ г. Д-ръ В. Берона, който бѣше отправень чрѣзъ в. „Славянинъ“ къмъ автора на „Миналото“.

Автора помѣталъ своя отговоръ къмъ д-ръ В. Берона въ своита първа книга „Миналото“ на край. Този неговъ отговоръ задържа листъ и половинна.

Азъ прочетохъ съ внимание единъждъ и дваждъ този отговоръ на г. Ст. Заимова, правичкото да си кажа, видѣми се май блудкавъ, въ него човѣкъ не сѣгледъ ва осѣбѣнъ слѣна страсть, който заблуждава здравия човѣчески разумъ, и което го кара неволно да изрива думи безсѣбѣстни и несмисленни. Въ отвореното писмо на г. д-ръ В. Берона къмъ автора на „Миналото“ не виждамъ подобна неплѣпостъ и несмисленни виражения, и не виждамъ да е излѣзълъ отъ крага на вѣжливостта, който трѣбва да има единъ събѣственъ литераторъ.

Д-ръ В. Беронъ въ своето отворено писмо е за явилъ наивно и простосърдечно, че той вече отдавна се е зъвелъ да пише по въстанническитѣ движения, и по въстананията собѣственно, който сж се проявявалъ въ различни епохи за достижение политическа народна самостоятелностъ, за да не би автора на „Миналото“ да се ржководи и черпи отъ готовия вече материалъ за бѣдѣщето свое литературно произведение по сѣщата цѣль.

И въ това си отворено писмо, азъ не виждамъ да забравява на автора на „Миналото“, отъ да не слѣдва своя предначертанъ планъ и да опише колкото е възможно своитѣ възглѣдове, върху различнитѣ фази на това наше народно движение и стрѣмление за политическа самостоятелностъ.

Какво голѣмо прѣстѣпление е направилъ г. д-ръ В. Беронъ, та е привлѣкалъ на себе си чрѣзъ печата отъ автора г. Ст. Заимова, който е употребилъ единъ изострѣвъ, като остра сгрѣла натопена въ кръвта на гидрата и стрѣлана безсмысленно съ лоша цѣль да ѣ заблае въ гърдитѣ на човѣкъ во все невинень, и да му иракачава епитети, такива, който можѣтъ да проистекатъ само отъ личностъ, който знае само да ругае и псува по хамалеки.

Подобень отговоръ, който си нѣма мѣстото и причината, той е отзивъ и жива характеристика на лошата отхрана на автора. Подобень отговоръ не прави честь на единъ патриотъ, който самъ себѣ си обещавъ съ блѣкави геройски подвиги и хвалби за дѣлѣвнията си по Комитетскитѣ работи за освобождението на отечеството ни. Велики, велики патриоти сж ония, за който хората говорятъ, възхваляватъ свѣтитѣ имъ подвиги и плетатъ вѣнци неуведаеми въ знакъ на почитание и сѣрдечно благоговѣние прѣдъ извършенитѣ отъ тѣхъ славни дѣла за отечеството и народа си. А не сами, чрѣзъ печата, да величатъ своитѣ подвиги, своитѣ неуморими трудове и своитѣ мъченически страдания за любовта на свой злощастень народъ. Подобни само хвалства сж укориши прѣдъ очитѣ на благоразумнитѣ люди. Великитѣ патриоти имагъ езикѣтъ на благоразумието, сѣрдце благородно, учяво, знагъ по благородень начинъ да си отъсѣятъ и майсторски се измѣняватъ вѣчеловѣческитѣ глупости, недостатки и развалениѣтѣ явилъ, съ цѣль благородна за да придѣжѣтъ морална полза, тѣ сж чъртитѣ съ които се оградява единъ великъ патриотъ. Г. Ст. Заимовъ въ отговора си къмъ д-ръ Берона казва, че той, като не е билъ участникъ въ никаквъ случай по народнитѣ ни възстания нѣмалъ право и да пише за тяхъ, а само г. Ст. Заимовъ въ отношение ималъ право, като превилигированъ за литературни произведенията относително Българскитѣ възстания! Азъ предвѣрително питамъ г. Ст. Заимова, познава ли той отъ близо Г. д-ръ В. Берона, знае ли той че д-ръ Беронъ не е билъ участникъ въ нѣкое въстанническо движение, и да ли той не е помагалъ или материално или морално? И най послѣ като синъ на България да ли не е симпатизиралъ за злощастнитѣ наши братия, който сж имали злощастиего да паднатъ въ турската немилостива ржка? Вие, г. Ст. Заимовъ, какго сами казвате въ отговора си, че сѣе слушали отъ други хора за Дѣлѣтора и вие сѣе имъ твърдѣ леко повѣрвала въ сичко, което е казанъ за него отъ лошата сгрена. Азъ ако бѣхъ вѣрвалъ всѣкого, кой каквого

ми каже, то както и азъ слушамъ за васъ, а не повѣрвахъ, ще си състави криво повѣстие за васъ, че сѣе биле мѣй шокнатъ, и сѣе имале да плащате на Михѣля за дѣски, но азъ това не вѣрвамъ. Легкото повѣрване е знакъ на глупостъ. Нека предположимъ за минута, че д-ръ Беронъ не е земалъ никакво участие въ народнитѣ ни възстания, трѣбва ли да му се забравява да не пише нищо, когато той има при сѣрдце да работи по тѣзи частъ до колкото е възможно, щото да пригови материалъ за народната ни нова история. Не само тѣй има право да пише, но може и чуждѣнцида пише за нашитѣ работи, ако иска и ако го ните ресувати.

Г. Ст. Заимовъ нарича г. д-ръ В. Беронъ готованъ съ думитѣ: другий билъ тѣжко, а другий бралъ парсата. Въ каква смислъль автора на миналото е изрѣкалъ това, азъ не разбирамъ. Азъ разбирамъ готованъ, тогава, който намѣри сложена сѣфра за обѣдъ който е приготвена съ голѣмъ трудъ, а той намѣрва всичко готово, и се вѣдѣва безъ ни най малѣкъ трудъ, както по голѣмата частъ отъ Бессарабскитѣ скакаци, намѣрихъ въ България готова свобода и се наслаждаватъ по вече отъ тѣзи, който малко много сж се трудили за нея, както и много турски сѣвѣдита и сези на турски чорбаджи. А г. д-ръ Беронъ не е отъ тѣзи пасивна хора. Той съ честень трудъ си придобива храната и на свои разноски въсипава своитѣ дѣца, осѣбѣнъ това, той е единъ отъ добритѣ литератори, ревностень писателъ и за труда си неиска отъ никого цѣтъ пари възнаграждение. Ако ли искате да кажете готованъ писателъ, тѣзи ваша мисль е сѣбѣзъ крива, защото азъ можъ доказа положително, че и вие сѣе готованъ, защото и вие имате нужда да земате точни и вѣрни свѣдения за важнитѣ приключения по възстанието въ 1876 год.

Вие ако сѣе бате членъ въ Централния Комитетъ, то членовѣтъ на Частнитѣ Комитети, който бѣхъ се устроили почти въ всяко по видно село или градѣцъ въ отечеството ни, то за частнитѣ тѣхни дѣлѣвния вѣйте принудени да искате точни свѣдения, какго и за лицата съставляюща Частния Комитетъ, тѣй и дѣлѣвния имъ.

Това сѣщото прави и г. д-ръ Беронъ. Да се състави точно и вѣрно история по народнитѣ ни възстаническитѣ движения, не е работа само на едно лице, това вѣрвамъ да го признава и самъ г. Ст. Заимовъ.

Ако и да е билъ г. Ст. Заимовъ, истинския апостолъ на народната ни свобода въ 1875—76 и неговитѣ благородни и патриотическитѣ услуги за отечеството ни, никой не отказва, въ зѣ да може да състави точна и вѣрна история най повечето въ епохата, когато отечеството ни въ 1876 година бѣше подпадало на опустошителния и разорителния турски огънь и мечъ, то е невъзможно. Г. Ст. Заимовъ има нужда отъ вѣрни и точни свѣдѣния за общото наше народно възстание. Г. Заимовъ е билъ членъ на Централн. Бѣлг. Револ. Ком. по частнитѣ Комитети, какво сж вършали, какво сѣе дѣлѣвували, това за него е тъмно, какго е тъмно и за оновова, който не е билъ всѣкъмъ участникъ въ Комитетскитѣ дѣла а желе да издарва, както прави и г. д-ръ Беронъ, когото г. Ст. Заимовъ всѣкъмъ несправедливо нарече въ отговора си Малгондъ. Графичанъ, кѣ-го епитетъ може да се приснесоби и на автора на „Миналото“, ако е то справедливо да наричаеме хората, който имагъ на сѣрдцето си народния интересъ, и който отъ сѣрдце и души обаятъ народа си и се трудягъ да произведѣгъ нѣщо литературно за новата негова история.

Толкозъ за отговора.

Колкото за достоинството на книгата, съчинението и за изложениѣтъ въ нея събития, азъ се задържамаъ зѣ сега да говоря, но ще попитамъ предвѣрително автора на „Миналото“: исторически романъ ли е или флктически, учебникъ за психологията ли е или за математиката? Щото на читателѣ мислитѣ ще се губягъ, ту въ психологията за разправяние на можцитѣ въ черешитѣ на хората, ту въ математическитѣ виражения като сж употребени многаждъ, плюсовитѣ, думитѣ: горизонтално, вертикално, перпендикулярно, нуждѣ бѣше да се дадѣгъ и геометрическитѣ чъртежи за пълно разумѣвание на думитѣ. А за романтическото изложението много по добрѣ щешъ да направи автора, ако бѣше съставилъ въ края на книгата, на мѣсто отговора на отвореното писмо къмъ д-ръ Берона, единъ рѣчничъкъ въ невразумителнитѣ думи да ги разясни; като думата: „легендарно мифически кагави“ и пр. и пр. подобни думи и, таблицѣ за разяснение на психолого-философскитѣ свои виражения. Можъ азъ да съмъ излганъ въ мисльта си, като не ще имамъ можѣща си до толкова развитъ, както на автора, оставямъ да се произведѣгъ по развитѣтъ мозѣци върху съчинението и съдържанието на „Миналото“. Азъ оставямъ за втори пѣтъ да поговоря нѣщо върху достойнството на „Миналото“. Зѣ сега като ѣ чехошь, минува прѣзъ ума ми, и не остава ни искра въ памѣтъта ми съ единъждъ само прочитание,

трѣбва да си вапргна силно внимавието и да разбере
вѣщо и тогава ще да пишж.

Търново, 6 Октомврий 1884 г.

Р. Радославовъ.

Прочитаме въ в. „Новое Время“ отъ 28 Септемар.
сѣдующето:

„Journal de St. Peterburg“ обрѣща внимавие
на появилия се прѣзъ денѣ си въ вѣмския журналъ
„Nord und Süd“ интересенъ епюдѣ на графѣ Ламе-
зана, извѣстенъ Висенски криминалистъ за развитието
на анархическото движение въ Австрия и Германия.

Този епюдѣ наистина заслужва внимание както по
това, че автора му е добръ запознатъ по своята проку-
рорска дѣятелностъ съ предметѣта, тъй сѣщо и по това,
че въ статията се доказва сѣществуванието на соли-
дарностъ и свързка мѣжду анархиститѣ на всички стра-
ни и слѣдователно обявява се желанието на правител-
ствата да противодѣйствуватъ съ общи сили, противъ
престѣпнитѣ замисли на враговетѣ на сѣществующия
господарственъ и общественъ строй. Австрия излѣзва отъ
основното положение, че анархиститѣ сѣ изрождение на
социалиститѣ. Въ продължението на много години тре-
бовавилята на работниците не сѣ слѣззали отъ почва-
та на теоретическото обсажденіе. Раздаха се требова-
ния за издаваніето на най либерални закони за печата,
за правото на асоциациитѣ и сѣбраніята сѣщо както
и за всеобщото гласоподаване безъ въѣккви ограни-
ченія, съ една дума изискавахъ се въобще за работни-
ческото сѣсловие онѣзи права, за които одавна са ра-
ботяше и съ които отчасти вече са ползува третето
сѣсловие въ повечето държави. Таквици требованія се
предявлявахъ и защищавахъ, въ Германия и Австрия,
отъ извѣстно количество корифеи, които сѣ взели вър-
ху си ролята на защитници и пропагандисти на тѣзи
идеи. Малко по малко маситѣ сѣ били вкарани въ
движение, което отъ части подѣ влиянието на невѣжес-
твото и грубитѣ истиняги, скоро е приело такъвици
насилственъ характеръ, щото социализма е загубилъ
легална почва подѣ краката си и е трѣгналъ по без-
условно революционна стѣпна. Корифитѣ смаяни отъ
такъва революция, сѣвѣсѣмъ обаче естествена и като
видѣха, че нищо не ще могатъ да достигнатъ съ мир-
ни срѣдства преминаха повечето задѣ граница, потърси-
ха убѣжище преимущественно въ Англия, Швейцария и
Сѣвѣдненитѣ щати. Друго послѣдствие отъ този прѣв-
ратъ бѣше това, че въ партията скоро са появи рас-
колъ и мѣжду умѣренитѣ социалисти отъ една страна
и корифеитѣ отъ друга въ запаска на примирима враж-
да. Подиръ това произлѣзоха внезапно сбѣтия, които
имаха само чиста външна свързка съ Нѣмското и Ав-
стрийско социалистическо движение, но които не по-
малко придадоха по острѣ характеръ на борбата и
накараха привърженицитѣ на едната и другата партия
да изнажатъ въ окончателна форма своята profession
d'loi и да покажатъ каритѣ си. Тѣзи сбѣтия сѣ:
покушенията на Хеделя и Нобилинга, подиръ това ужас-
ната катастрофа на 1 Марѣ 1881 г. Тогазъ когато
умеренитѣ употребихъ всички усилия за да докажатъ
че тѣ нѣматъ никаква солидарностъ съ злодѣятѣ, които
извършиха покушението върху живота на Германския
императоръ и които убиха Царя Освободителя; *край-
нитѣ* съ радостъ превзвасяха тѣзи престѣпници, ка-
то ги наричаха герои и сѣвѣтвахъ да са послѣдва при-
мѣра имъ. Безъ да се глѣда на това, че убийството
на Императора Александръ II доказа до очевидностъ, че
такъво чудовищно престѣпление не е въ състояние да
излѣчи сѣществующия порядѣкъ и че въ една монар-
хическа страна, подобни злодѣяния сѣ въ състояние да
наскѣрбятъ и встревожатъ умоветѣ, но никакъ да не
повлѣдѣбятъ основитѣ изъ господарствения строй, нито
отъ политическа точка зрѣние, нито особено отъ соци-
ялна; крайната група отъ нѣмски и австрийски соци-
алисти, обяви своята солидарностъ съ рускитѣ nihilists,
макаръ мѣжду социализма и nihilism, които сѣ
сѣществуватъ се отличаватъ единъ отъ други въ лично и
мѣтно отношение и да не сѣществуватъ нищо общо.
Престѣпленіята на Ирландскитѣ *fenians* бѣха истялку-
вани и привѣтствувани по такъвъ сѣщо начинъ отъ
крайната група и его защъ нѣмскитѣ и австрийски
социалисти са пробърнаха въ анархисти и окончателно
избраха кинжала, револьвера и димамита като срѣдства
на пропагандско дѣйствието, както са изрази Кам-
мереръ.

Графѣ Ламезанъ указъ на една революция, която
се извърши средѣ анархистическа група. Запалителни-
тѣ листовци, въ родѣ „Freiheit“ а на Моста, които
отъ най-напрѣдъ всячески са стараяха да възбудятъ
массата, като се обрѣщаха къмъ всичката армия тру-
женници, прѣмѣнаха подиръ туй тактиката, като дадоха
на пропагандата по-личенъ характеръ, като дѣйствию-
щецъ на одѣлни работнически групи и възбуждающецъ
ги на противъ всякия сѣществующий порядѣкъ въ
сѣвовуцностъ, но противъ извѣстни классове на населе-

нието и преимущественно противъ „буржуа та“ тѣзи
нова тактика по леко парализирувашъ полицейскитѣ мѣр-
ки и распространявашъ терроръ, посерѣдъ онѣзи, които
до тогава се мислиха за сѣвѣсѣмъ обезпечени отъ по-
кушенията на анархиститѣ. Безъ зазрение на сѣвестѣта
органа на Моста проповѣдавше, че „буржуа та“
трѣбва да се убиватъ и грабятъ. Войната трѣбва да
питае война, казва „Freiheit“, на социализма трѣбватъ
пари и при това трѣбватъ безоглагателно. Нека ги вземе
отъ джобоветѣ на буржуа та безъ да обрѣща внимавие
на иеромизитѣ и проклетіята на ратоборцитѣ на мо-
рала“. Като привежда на дѣло тѣзи тактика автора
обявява покушенията и убийствата, извършени въ
Страсбургъ, Штутгардъ и Виена, виновницитѣ на които не
отколѣ свършиха престѣпническия си животъ на ешафота.

Академикъ Дмитриевъ Оренбургскій, койго трийсетъ
години е прекаралъ задѣ граница, прѣзъ денѣе си са
върна въ Россия и са посѣли въ Петербургъ, гдѣто и
прѣстѣпи къмъ завършванието на три картини, при
послѣдната война захванати отъ него задѣ граница а
именно. „освѣщението на 1то Българско знаме“,
„превземанието на Гривизицкия редутъ“ и „Ар-
мелерийскія блѣ подѣ Плевенъ“.

Г-не Редакторе на в. „Славянинъ“!

Прочетохъ въ брой 36 въ вѣстни-
ка ви, нѣколко реда съ лонѣ и кри-
во съобщение отъ града ни, относител-
но учителитѣ въ гимназията св. „Ки-
риль“.

Азъ като учителъ въ тази гимна-
зия става вече третата година, ние по-
мѣжду си учителитѣ еми живѣли въ
гармония, братски. мѣжду насъ не е
имало никаква интрига, нито е имало
причини за интрига.

Гдѣто казва дописника, че въ па-
ната гимназия сѣ момци се млади, то
е тѣй, но не се пита отъ възрастѣта,
но отъ знанията, доброто възпитание
и доброто образование. Учители скромни,
и дѣятелни, които си испѣлняватъ акку-
ратно и сѣвѣтно своитѣ учителски длѣж-
ности. По-мѣжду ни нѣмало е нито ще
да има причини за властолюбие или ко-
ристолюбие. Въ гимназията св. „Кириль“
сѣществуватъ добъръ порядѣкъ подѣ у-
правлението на Нв. Вакавчиева.

Колкото гдѣто дописника загатва за
800 л. че Директора земамъ отъ прав.
Дѣвич. гимназия, то се не касае до насъ
нищо, оставя работѣта на Епигропията това
да узнае, ние такава нѣщо незнаемъ. (?р.)
А колкото за распредѣлението на часо-
ветѣ, сѣки учителъ си е зель на себе
товара на своя трудъ, и сѣки е задово-
ленъ; а гдѣто се помѣнава за нѣкой си
учителъ отъ панитѣ, че дължалъ 3 —
4000 гр. на търговци въ гр. Търново,
нека бератъ грижата тѣзи, които иматъ
да зематъ отъ него. Който плаче на чуж-
ди гробница, той оставя безъ очи.

Въ тѣзи нѣколко реда се крие една
интрига да се вмѣкне въ това наше у-
чебно завѣденіе, което до днесъ е било
чисто отъ тѣзи болестъ, но чисто сребро
ржжда го не хваца, казва една народна
поговорка.

Търново 8 Октомврий 1884 г.

Р. Радославовъ.

Пишжтѣ ни отъ Шуменъ:

Всякой честенъ Шуменецъ ся уди-
ви като прочете приказжтѣ по Минис-
терството на Външнитѣ Дѣла и Испо-
вѣданията подѣ № 253 отъ 13 Септем-
врий т. г. съ който, мѣжду другитѣ
распорѣждания на г. Министра, позволя-
ва са и на Шуменскій жителъ В. (Ва-
силкии) Илиевъ да изучава телеграфо-
пощенска служба при Шуменската стан-
ция. Удивителното са състои именно
въ това, че сѣщій В. Илиевъ, три и

повече мѣсеца, преди издаванито на гор-
ний приказъ бѣ допуснатъ и слѣдваше
да изучава телеграфо-пощенската служба,
безъ да е било разрѣшено отъ надлеж-
ното началство, а просто по произвол-
ното усмотрение на брата му А. Илиевъ,
като началникъ на Шуменската теле-
графо-пощенска станция е вършилъ види
са всичко по своето каприциозно усмотре-
ние, безъ ни най малко зачитание къмъ
началството си

Освѣтъ това, както В. Илиевъ тѣй
сѣщо и бабалжжтѣ на бившиятъ на-
чалникъ станции, не исклучая и пощен-
скитѣ служители и расилни сѣ биле
на служба безъ да сѣ положили навѣр-
но по усмотрението на бившии начал-
никъ А. Илиевъ изискуемата отъ зако-
нитѣ клѣтва за пазение на тайнитѣ.

При такива распорѣждания и незначи-
тания на законъ и началство, Шумен-
ци нѣма защо да са удивляватъ, дето са
говорѣ, че са издавали тайнитѣ имъ.

Като са надѣваме, че настоящий
началникъ на станцията г. Досевъ е уз-
налъ всичкитѣ тия неправилности и не-
законности, върваме да е донесалъ сво-
евременно за знание на началството, на
което и ний като обрѣщаме внимавието,
смѣемъ да върваме, че ще земе справѣд-
ливи мѣрки за премахвание на такива
чиновници отъ служба. II.

РАЗНИ

Руссенскитѣ Цанковисти депутати
като си получили пътнитѣ разноски за
отивание до София, поискали да имъ са
дадѣтъ паритѣ и за завращанието имъ!
Нъ управителя не можамъ да имъ ис-
пѣлае желанието! Вижда са тѣзи хора,
трѣбва да иматъ нѣкой планъ.

Почти сичкитѣ депутати заминахъ
за София, само Цанковиста г. П. Вълна-
ровъ остана въ Разградъ, който смѣ-
талъ да се отпрати слѣдъ 10 дни, до
гдѣто видѣлъ какво цѣло да стане.

Цанковиститѣ биле на мѣние, най-
напрѣдъ да повдигнатъ въ камарата
въпроса за избиранието на ново бюро,
особенно други председателъ, защото г.
Стамбуловъ блѣлъ привременецъ! Нека си
опитатъ честѣта още веднѣжъ; ние сме
напълно убедени, че пакъ ще са блами-
ратъ.

Изъ Пенга съобщаватъ въ „Unga-
rische Post“ че е сѣвършенно неоснова-
теленъ слухжтѣ, за гдѣто ужъ мѣстния
сѣдия въ Орсова билъ открилъ поку-
шение, което се готвяло срѣщу Сръбския
Кралъ Милана и че участницитѣ въ
заговора биле арестувани.

Извѣстиятъ изъ Олмоцъ: въ Ем-
ския рудникъ (въ Силезия), отъ прѣс-
ваието на газовитѣ трѣби, биле убити
20 человекъ. Числото на раненитѣ още
не е извѣстно.

Трансваалекитѣ бѣри провъзгласили
осиротѣлата подиръ смъртѣта на Сете-
вайо страна на зулуцитѣ за республика
и имъ взели подѣ своя защита. Това рѣ-
шение се обявява отъ президента на
республиката Трансвалъ съ анархичес-
кото състояние на страната, гдѣто заед-
но съ глада и нуждата, свирѣпствуватъ
кражбитѣ и убийствата.

Въ Катания на 28 Септември въ време на една фартуна, биле осакатени и ранени до 500 и убити 30 челоуѣка. По-вечето отъ убититѣ людие принадлежали къмъ бѣдната класа.

„Агенция Хавасъ“ съобщава, че на 26 Септември, генералъ Негрие ималъ едно блъсване при селото Кепи съ Китайцитѣ, което занимавала 6000 души регулярна войска. Битката траяла 2 часа. Побѣдата била на страна на Французитѣ, които превзѣли укрѣплението Кепъ, при това тѣ отнѣли отъ Китайцитѣ много материялъ за бой, катѣри и конѣе; загубата имъ състояла отъ 1 капитанъ и 20 войници убити, 1 офицеринъ и 50 войници ранени. Самъ генералъ Негрие и единъ отъ офицеритѣ ординарци биле легко ранени. Китайцитѣ оставили въ Кепъ до 500 трупа.

Издаваемия въ Александрия в. „Phare de Alexandrie“, билъ спрѣнъ на три мѣсеца за една статия, въ която той се изказалъ въ полза за възстановяването на Измаилъ-паша.

Руския в. „Заря“ съобщава, че за излѣдванието на безпорядѣка и буйството на студентитѣ отъ университетта св. Владимиръ въ Клевѣ, които испотрошили прозорцитѣ и джамоветѣ въ кѣщата на Ректора, въ юбилейния день на университета, — билъ назначенъ камергера при двора на Негово Величество Царя, барона Притвицъ.

Тия дни въ Търново поченалъ да излиза новъ вѣстникъ, подъ название „Драка“ — вѣстникъ за разни пѣща и усмивание, подъ редакцията на г. Христова. Ние видѣхме 1-ия брой на „Драка“. Той ще служи на истинекитѣ народни интереси и ние съ радостъ го посрѣщаме, като му желаемъ дълъгъ животъ и добри успѣхи.

„Срѣдечаритѣ“ отъ радостъ, че спрѣла „Свирка“, испълнили цѣли колонии и съ въсхищение обявяватъ това, като казватъ че „Свирка“ билъ Министерски органъ! Ние знаемъ че г. Петковъ, не е нито Я. Ковачовъ, нито Франгя, нито Кърджиевъ, той е оня Петковъ, който си е оставилъ едната рѣка на Шипка за Българ. свобода, който лежа близо двѣ години въ Черната джамия за грѣховетѣ на Цанкова и такъкъ човѣкъ не са нито продава, нито подкупува. „Свирка“ си свършва честно ерока до 15 Октомвр. и спира.

ОБЯВЛЕНИЕ

Който отъ Гда книгопродавцитѣ желе да издаде на свое издвѣние една книга стихотворения подъ заглавие „Мечти“ съчинение отъ М. Москвит, нека се отнесе до редакцията на в. „Славянинъ“ въ Русчукъ за споразумѣние, тамъ може да види и ръкописътъ.

№ 3170

Русенското Градско Общинско управление съгласно предписанието на Господина Русенский Окръженъ управителъ отъ 1 Октомври подъ № 9001, осовано на предписанието на Министерството на Втрѣшнитѣ дѣла отъ 17 миналий Септември подъ № 7,712 има честь да публикува слѣдующето задължително:

Долоподписанный Русенский Израилский Рабинъ са задължаватъ срѣшу Русенското Градско Общинско управление, че зданието, което ще построимъ въ дворѣтѣ на Израилската хавра, по край улицата, въ случай ако плавнѣтѣ на тая улица удари прѣзь това здание, и са изиска да са уравни, то каквито повреди или загуби станатъ съгласенъ сме да ги приемна безъ да отговоримъ Русенското Градско Общинско управление

Скоро-печатница на в. „Славянинъ“

за никакви обезпечениа. — Руссе, 5 Октомвр. 1884 г.

На първообразното подписалъ: Русенский Еврейский Рабинъ Аврамъ Меламегъ. — Вѣрно съ първообразното: П. Д. Кнѣзь: К. Т. Делитовъ.

Секретарь: Ф. Цаневъ.

ЕДНА ДОБРА УЧИТЕЛКА

Предава уроци на Френски, Немски, Шияно и рѣководѣние съ най умѣренна цѣна.

намира са у хотелъ Ливадия въ Руссе

Улица Княжеска.

ФРАНЪО СВАДЛО

BUDAPEST, Unter Waldzeile № 3.

препорѣчва своитѣ нехлопающи, сами навивающи се

ДУГЕНСКИ ЗАТВОРИ

отъ извитъ челиченъ лимъ за врати и прозорци.

НѢМСКИ ЯЗИКЪ

Може да се научи въ 3—4 мѣсеца, да сачете и пише, при единъ учителъ, който е учителствувалъ 30 години по граждански училища въ Австрия. Също и

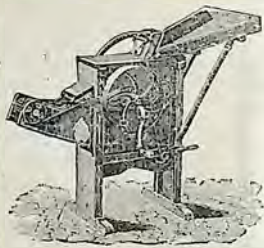
РЕАЛНИ ПРѢДМѢТИ

Съ естини цѣни.

За споразумѣние, нуждающитѣ са могатъ да се отнесжѣт до самага него—улица „Бара“ № 1598.

ОБЯВЛЕНИЕ.

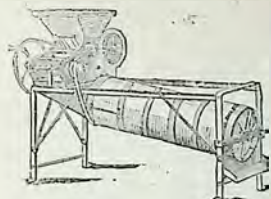
Долоподписавшии честь имамъ да извѣста на почитаемата публика, на ученици и ученички, че отворихъ въ гр. Руссе (улица „Бара“ № 1598)

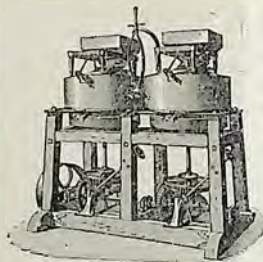
Машина за трошение нууруусъ.

Машина за стискване гроздие. (Система Раушенбахъ)

„Триоръ“ за раздѣляние жито и ячменитъ отъ ржжъ, къвлица и отъ сички нечистотии.

Воденица съ 1, 2 и 3 камъци, също и локомобили (парни машини).

Влакъ на оранъта.

Плугъ (рало) разни.

Алекс. Векслеръ

РУССЕ.

ПРЕПОРѢЧВА СВОЯ СКАДЪ

отъ машини, за Земледѣлието, Воденичарството и Лозарството,

донесени отъ най-първитѣ фабрики на Европа и Америка ВЪ БОГАТЪ ИЗБОРЪ.

Увѣрява че всичкитѣ тия машини сж

оригинални, безъ никакво измѣнение

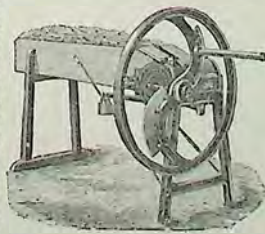
или емитация, които състоятъ отъ най-

добъръ материялъ. — Цѣни твърдѣ

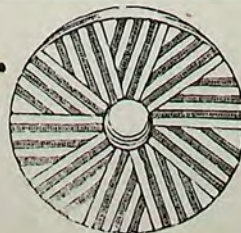
умѣренни безъ спогаждане.

Ветрилница за пречиствание храната отъ пльвата.

Машина за раздробяване слама.

Воденични камъци, френски, нѣмски и унгарски.

Машина за сѣяние жито и ячменитъ

Умоляваме сички ония г-да, които не сж си заплатили вѣстника за ланската година, да побързатъ и си го заплатжѣт, никакъ ще бѣдемъ принудени именно чрѣзь вѣстника да ги призовемъ да си заплатжѣт, защото бактисахме вече да имъ пишсѣмъ.

Редакцията.

КНИГОВѢЗНИЦА

Приемамъ съвакви книги за подвѣзване, кѣто тѣ фгери, брошури, учевически и разни други книги съ умѣренна цѣна. Могатъ да се работятъ и кутии отъ всѣкакъвъ видъ, като за пушење и др.

Работа чиста и бѣрза. Цѣна най умѣренна. Съ почитание: Сивва Петровицъ книговѣзъ.

СКОРО ЩЕ ИЗЛЪЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪ

НАЧАЛНА

Практическа грамматика

за

БЪЛГАРСКИЙ ЯЗИКЪ

(Спорѣдъ программата на Учебна Съвѣтъ при Минист. на Народ. Просвѣщение отъ 14 Юлий 1884 г.)

Съставилъ

П. Х. Григоревъ.

ИЗЛЪЗОХЖ ОТЪ ПЕЧАТЪ

НОВИ ПОДВИЖНИ БУКВИ

(ГОЛЪМЪ И МАЛЪ)

отъ гласнитѣ по 5 а отъ съгласнитѣ по 4 буква и цифрѣт въ едно тѣло.

Цѣна 2 лева.

Нуждающитѣ са, да се отнесжѣт до редакцията на в. „Славянинъ“, Русчукъ.